



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Exterminatione Mali, Et Promotione boni - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1613

De remedijs ad extirpandam Acediam. Cap. 14.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77843)

& Apostolicis viris non fuit necessaria tepiditas, vt luctandis animabus, & instruendis ignaris, & gubernandis sibi subiectis, insisterent, sed potius feruor illis opus fuit, & magnus feruor, vt sine suo periculo gubernationis, & doctrinae munus sustinerent. Abeant ergo isti, qui sapientes sunt in oculis suis, & in oculis sapientium stulti, & discant non blasphemare, & potentiae Domini derogare, quasi ipse illorum miseria & distractione, ad salutem animarum efficiendam indigeat. Immo sciunt, Dominum, [qui suauiter omnia disponit,] non gelu, sed igne calefacere, non tenebra, sed sole illuminare, & non tepidis & distractis hominibus, sed feruidis, & animo religiosis, velle animas ad feruorem & opera religionis conuocare. Ne colores suae tepiditatis inquirant, ne legitimas causas acediae & pigritiae praetexant, quas nunquam inuenient, sed vitium hoc pestilentissimum subiectis remedijs abiicere curent.

De remedijs ad extirpandam acediam.

CAPVT XIV.

RAVIDUS & difficilis morbus multis, & non facilibus medicaminibus indiget, vt in languida & ad mortem tendente anima nostra curetur: quare nemini molestum videatur, si ad destruendam acediam, grauem ac periculosam aegritudinem multa remedia assignamus: quae tamen quam breuissimè referemus.

I. Tu ergo, o tepide, o serue male, & piger, qui talentum diuinæ vocationis, quo posses sanctitatem lucrari, in sudario vae cordiae repositum habes, aduersus hunc languorem remedio assidue atque intentè orationis vtere, quo petas à gelu educi, & à tenebris ac obscuritate liberari. Agnosce te in caeno teporis inhære, & dic: Infixus sum in limo profundi, & non est substantia:] & exclama ad Dominum, ait Augustinus, vt de necessitatibus tuis etiam hic liberet te. Agnosce te in via spiritus consedisse, & dic ad Dominum: Trahe me post te.] Propterea opus habeo trahi, inquit Bernardus, quia refriguit paulisper in me ignis amoris tui, nec valeo à facie frigoris huius currere modò, sicut heri & nudius tertius.] Hanc humilem orationem exaudiet Dominus: & educet te de lacu miseriae & de luto faecis, & statuet supra petram pedes tuos, & diriget gressus tuos. Et immittet in os tuum canticum nouum, carmen Deo nostro.

II. Meditare seridè & attentè nouissima tua, acerbam poenam signibus preparatam, fenerum iudicium negligentibus destinatum, & ineuitabilem mortem, qua gloriosa munera cessabunt, & applausus hominum euanescent. Vide an bonum sit, propter hæc caduca & abiecta in hora mortis scrupulis agitari, & animam periculo damnationis exponi. Nam & gehenna etiam concionatores, & confessarios principum, & Praelatos capit, si hinc ministeria ambitiosè & superbè faciant, & in illis nequiter, & aduersus Domini mandata procedant. Praecipue autem magna praemia iustis diligenter vitentibus preparata considera. Hæc enim quia verè magna, & gloriosa sunt, facient te fictam mundi gloriam contemnere, & quia meritum omnis laboris excedunt, facient pro illis non oscitantè, sed feruidè laborare. Atque de huius considerationis fructu hæc scribit Bernardus: Sunt qui in studijs spiritualibus fatigati, & versi in teporem, atque in defectu quodam spiritus positi, ambulantes tristes vias Domini, corde arente & tædente acedunt ad quæque iniuncta, frequenter murmurant,

A longos dies, longas conqueruntur & noctes, loquentes cum sancto Iob: Si dormiero, dicam quando confurgam, & rursum expectabo vesperam.] Ergo vbi contingit tale aliquid pati, si miseratus Dominus appropiet nobis in via, qua ambulamus, & incipiat loqui de caelo, qui de caelo est, nec non & favorabile quippiam cantare nobis de canticis Sion, narrare etiam de ciuitate Dei, de pace ciuitatis, de aternitate pacis, de statu aternitatis, dico vobis erit pro vehiculo animæ dormitanti & pigritanti læta narratio, ita vt pellat omne fastidium ab animo audientis, & à corpore fatigationem.] Sic ille. His itaque meditationibus te ipsum erudi, ad cor tuum clama, mentem tuam, non tam torpentem quam dormientem excita, vt scias aternorum desiderio terrena aspernari, & pro fuga magnorum malorum, & ingentium bonorum adeptione omnem ignauiam & torporem depellere.

B Confidera etiam maximè iniusam esse Domino hypocritism, quam non semel, sed sepius tam seuerà increpatione damnavit. Attendite, inquit, à fermento Phariseorum, quod est hypocritism.] Et, Cùm oratis non eritis sicut hypocritæ. Et, Cùm ieiunatis, nolite fieri sicut hypocritæ tristes.] Et rursus: Væ peccatori terram ingredienti duabus viis.] Tu autem hypocrita es, in quolibet teporis gradu consistas. Si enim fictè procedis, & cor habens lupi rapacis, te ouem esse mentiris, id est, si sub habitu & in schola virtutis, lethali peccato sordescis, quis dubitet te hypocritam esse, qui bonus, & castus, & circumspectus appareas, iniquus autem, ac turpis, nec non & contaminatus existis. Si verò nec dum ad tantum malum perueneris, sed secundo gradu acediae ligaris, nullo modo te possumus ab statu hypocritæ eximere, cùm alius sis, & alius appareas, & habitu, ac professione te seculi contemptorem asseras, vitæ autem actione mundanis & ambitiosis annumeres. Quod si Dominus seruum iniquum & negligentem [diuidet,] id est, separabit à consortio famulorum suorum, [partemque eius ponet cum hypocritis,] attende tepide qualis erit pars tua, & misera conditio tua, cuius memoria terret Dominus seruos comedatores, & ebriosos, & ab iniuria seruatorum abducit.

C Confidera, quia nouitij, & idiotæ, & annis atque atate minores caelum rapiunt, virtutem obunent, ad perfectionem ascendunt, & tu senex, & litteratus, & concionator, & aliorum magister, magis in dies per socordiam & ignauiam tuam ab omni virtute, ac puritate discedis: & curis implicitus ac negotijs vanissimis dementatus, negotium salutis tuæ velut nullius momenti postponis. An non tu es ille stultus, de quo inter alia hæc dicit sanctus Iob: Cuius messem famelicus comedet, & ipsum rapiet armatus, & bibent sitientes diuitias eius?] Et quidem. Habes enim firmam radicem, quoniam votis religiosis in terra bona status perfectionis plantatus es, & dignus es ab aspicientibus maledici, quia nec altis radicibus, quibus sustineris, nec in qua satius es, optima terra, & bene culta, atque rigata respondes. Quin potius filij tui, hoc est, opera tua, longè sunt à salute, quæ aut proptia ipsorum malitia conterit, aut si bona sint, præpostera intentio in porta, nimirum in initio actionis interficit. Messem ergo tuam, id est scilicet spiritualis emolumentum, quod colligere deberes, famelicus, hoc est, feruidus comedit, & te præ fame pereunte, ille in mensa orationis apud Dominum epulatur. Vitam tuam rapit fortis armatus, quo diabolus signatus est, cuius monicis & iussis obtemperas. Diuitias quoque tuas, quas scilicet lucrari debueras, sitientes, id est, cupientes perfectionem, ebibunt, & dum aridus

D Considera, quia nouitij, & idiotæ, & annis atque atate minores caelum rapiunt, virtutem obunent, ad perfectionem ascendunt, & tu senex, & litteratus, & concionator, & aliorum magister, magis in dies per socordiam & ignauiam tuam ab omni virtute, ac puritate discedis: & curis implicitus ac negotijs vanissimis dementatus, negotium salutis tuæ velut nullius momenti postponis. An non tu es ille stultus, de quo inter alia hæc dicit sanctus Iob: Cuius messem famelicus comedet, & ipsum rapiet armatus, & bibent sitientes diuitias eius?] Et quidem. Habes enim firmam radicem, quoniam votis religiosis in terra bona status perfectionis plantatus es, & dignus es ab aspicientibus maledici, quia nec altis radicibus, quibus sustineris, nec in qua satius es, optima terra, & bene culta, atque rigata respondes. Quin potius filij tui, hoc est, opera tua, longè sunt à salute, quæ aut proptia ipsorum malitia conterit, aut si bona sint, præpostera intentio in porta, nimirum in initio actionis interficit. Messem ergo tuam, id est scilicet spiritualis emolumentum, quod colligere deberes, famelicus, hoc est, feruidus comedit, & te præ fame pereunte, ille in mensa orationis apud Dominum epulatur. Vitam tuam rapit fortis armatus, quo diabolus signatus est, cuius monicis & iussis obtemperas. Diuitias quoque tuas, quas scilicet lucrari debueras, sitientes, id est, cupientes perfectionem, ebibunt, & dum aridus

Iob. 7. n. 4.

III.

Luc. 12. 7.

Matth. 6.

5.

Ibid. nu.

16.

Matt. 24.

51.

IV.

Iob. 5. 5.

IV

5. uerbi

Sap. 8. n. 1.

I.

Psal. 68.

num. 3.

Aug. in

Psal. 105.

Cap. 1. 3.

Bern. ser.

21. in

Canti.

Psal. 39.

3.

II.

Bern. ser.

31. in Cã.

116.

& tristis manes, illi caelesti consolatione potantur, & gaudiis spiritus perficiuntur. Si autem causam felicitatis illorum, & tuam infelicitatis aduertas, nullam aliam (præter diuinam gratiam omnibus affidentem,) nisi ipsorum in laborando diligentiam, & tuam negligentiam inuenies. Quod Salomon celebri pro- uerbio præfecit, dicens: Stello manibus nititur, & moratur in ædibus regis.] O quanta, & quam pul- chra ac magna animalia terræ caernas inhabitant, & in antris horridis delitescunt, & domos regias ad- ire non curant, at stello animalculum vile, quia ma- nibus nititur, quia nimirum curat in alta quæque conscendere, in domo regia locum requietionis ac- cepit. Ita multi viri graues, ob insignem doctrinam, & eloquentiam, ac gubernationis peritiam nomina- ti, in imo iacent, & ob suam oscitantiam in quadam vitæ obscuritate, & in abyſſo quodam imperfectionum commorantur, cum tamen stello, id est, vir ignarus & contemptibilis, quia mundum despicit, & diligenter in omnem virtutem incumbit, arcem Do- mini, id est, perfectionem, obtineat. Hinc intellectus est Beati Gregorij, qui prædictum Salomonis locum his verbis exponit. Plerumque aues, quas ad volatum penna subleuat, in vepibus resident; & stello, qui ad volatum pennas non habet, nitens manibus, regis ædificium tenet: Quia nimirum sæpe ingeniosi qui- que dum negligentia torpent, in prauis actionibus remanent; & simplices, quos ingenij penna non ad- iuuat, ad obtinenda æterni regni præmia virtus ope- rationis leuat.] Qui dexteritatem habet ad sæculi ne- gotia tractanda, cur hoc negotium suæ salutis omit- tit, ex quo pendet, vt domus regis, id est, patriæ cæle- stis & puritatis vitæ sit habitator.

V. Considera pericula tepidorum, qui sæpe aut in pristina peccata cadunt, aut in maiora dilabuntur; nunquam spiritu crescunt, & eo ipso decrescunt; eos quotidie segnities magis absorbet, scrupulis angit, & inquietudine nimium affligit. Hos quidem non se- mel pristina iniquitates excipiunt, nam praui habi- tus pullulantes, in antiquos mores & assuetas actio- nes inducunt. Hos maiora peccata proculcant, quon- iam mens non paucis annis mortificatione cohibi- ta, si vincula rumpat, & aquæ appetituum obicem se opponentem diliciat, imperuosus in immania flagi- tia decurrit. Hos miserabilis paupertas in eodem sta- tu imperfectionum tenet, & iuxta sanctorum re- gulam, quod qui non proficit, deficit; de qua multa superius diximus, in deteriorem semper statum im- pellit. Nec enim virtus in tepidis crescit, quorum vita continens quædam imperfectio est, quæ non cæteris virtutum sed vitiorum adauget. Hos acedia singulis momentis magis ac magis obruit, quia no- uis malis, quæ difficiliorem faciunt exitum, & nouis miseris immergit. Hos scrupuli continuò dis- triciant, quia somno teporis occupati, nunquam plene suorum peccatorum grauitatem aduertunt. Hos tan- dem inquietudo dilacerat; quam enim tranquillita- tem habebunt, qui nulli creditori satisfaciunt, & nec Deo, nec Prælati, nec fratribus, nec sibi ipsis, ex multis, quæ debent, vel vnum exsoluunt? Nun- quam hæc pericula fugies, nisi vincula tepore ab- rumpas.

VI. Considera vitæ tempus esse perbreue, quod tibi ad proficiendum concessum est, & occasionem se- nunc ingerentem, magnam gloriam lucrandi non amittas. Nam & Dominus illos reprehendit, qui tempus sibi ad operandam salutem attributum igno- rant. Milus in caelo, inquit, cognouit tempus suum, & hirundo, & ciconia custodierunt tempus aduentus sui: populus autem meus non cognouit iu-

A dicium Domini.] Quodnam est Domini iudicium, nisi lex nobis propolita, & tempus ad quærendam perfectionem datum, quod nos miluis, ac hirundini- bus, & ciconis stolidiores effecti nosse nolumus, & eum illud instar puncti breuissimum sit, longum & prolixum esse conuicimus? Vereor, ait Bernardus, ne vobis quoque, sed aliter vitæ ipsa simulatione longi- tudinis illudere velit, non consolationem hinc asse- rens, sed magis inferens desolationem. Vereor, in- quam, ne longiorem sibi vitam superesse quis repu- tans, & grandem sibi restare autumnas viam, obruta- tur à pusillanimitate spiritus, & labores tantos, & tam diuturnos sustinere posse desperet: quasi verò non secundum multitudinem dolorum suorum in corde suo, consolationes diuinæ lætificent animas electorum.] Tæpus ergo breue est, & diuina gratia, ac cælestis cõsolatio ad labores perferendos nullo mo- do laboribus ipsis inferior, ne impossibilitatem præterendas, aut nimiam difficultatem esse causeris. Agnosce tempus tuum, ne illis sis annumerandus, quibus dictum est: Hypocrite faciem cæli nobis probare, hoc autem tempus quomodo non proba- tis?] Expende temporis breuitatem, quia fortè inte- ger annus, aut integer mensis tibi vitæ non superest, & tam breui tempore tam longam scordiam redi- me; quod facies, si diligenter & seruide in curatio- nem affectionum tuarum, & in virtutum adoptio- nem incumbas.

Considera te acedia & tepiditate vinci, quia labo- rem & afflictionem virtutis metuis, quam tamen torpendo non excutis, sed pro leuiori fugienda, mul- to maiorem & molestiorem incurris. Homo natus est ad laborem, inquit sanctus Iob, quin ad dolorem etiam hominem esse natum posset edicere. Omnes enim laboramus, omnes dolemus, nec est à supremo rege vsque ad mancipium abiectissimum, qui valeat se ab hoc duplici onere laboris & doloris eximere. Vides, quoniam tu laborem & dolorem consideras, ait Dauid, quoniam Dominus in actionibus nostris laborem, & in passionibus dolorem agnoscit. Vnde & ipse propheta se bis paratum exhibet, dum canit: Paratum cor meum Deus, paratum cor meum. Para- tus quidem erat ad laborandum, atque adeò dice- bat: Paratus sum, & non sum turbatus, vt custodiam mandata tua. Paratus etiam ad dolorem ferendum.

Nam & ego, inquit, in flagella paratus sum, & dolor meus in conspectu meo semper.] Nemo igitur est, qui sine labore ac sine dolore viuat, sed si leuissimum virtutis laborem, & suauissimum dolorem subire de- trectes, in alium molestissimum ac amarissimum vi- tiorum incidet. De impiis namque dictum est: In labore hominum non sunt, & cum hominibus non flagellabuntur.] Sed num ideo sine labore, & sine dolore viuunt? Nequaquam. Imò quia in la- bore hominum non sunt, in labore dæmonum de- tinentur. Vide enim quod sequitur: Ideo tenuit eos superbia; operi sunt iniquitate & impieta- te sua. Tu itaque leuissimum hominum laborem fugis, qui est labor virtutis. Quid enim tibi le- uius eo, quod non solus sustines, sed tecum Domi- nus ipse, omnipotens portat? Tu etiam suauissimum dolorem reuicis. Quid enim suauius eo, cuius extre- ma æternæ suauitatis sunt plena? Sed hunc laborem, & hunc dolorem fugiens, superbiæ & iniquitatis la- boris & dolori ceruicem submittis, qui & cum talen- to plumbi, & cum gemibus mortis confertur. Sa- rius est ergo in seruire spiritus vtiliter laborare, quam in tepiditate mentis maiore, ac proflus inutili, immò & noxio labore torqueri.

Considera quanta beneficia receperis, quantis

Prov. 30. 18.

Greg. 6. mor. c. 5.

Lib. 5. p. v. c.

Ierem. 8. 7.

Bern. ser. de nimia quadam fallacia presentis vitæ.

Luc. 12. n. 56.

VII.

Iob. 5. 7.

Psal. 10. 14.

Psal. 36. 8. Psal. 118. 60.

Psal. 37. n. 18.

Psal. 72. 5.

VIII.

debitis

debitis astringaris, pro quorum minimo nunquam poteris respondere. Omnia enim in te collata beneficia, debita tua sunt, quibus Dominus sibi te fecit debitorem. Omnia etiam beneficia aliena, debita tua sunt, quia ita aliis dantur, ut ex illis non modicum emolumentum accipias. Denique quicquid est in celo, quicquid est in terra, quicquid est sub terra, id totum debitum tuum est, quia nihil cogitare poteris, quod non te erudiat, aut moneat, quod non te, vel ad fugam mali, vel ad boni prosecutionem instiget. Si tot tantaque debemus, & nihil perfolimus, quis, ut verbis Bernardi utar, amplius grunniet, dicens: Nimum laboramus, nimum ieiunamus, nimum vigilamus, cum nec millefima, immo nec minimam parti debitorum suorum valeat respondere? Quis non acediam & torporem excutiat, ut si non ad aequalitatem (id enim fieri non potest) saltem ad humanam possibilitatem, vel minimo debito satisfaciatur, & tantis beneficiis gratus existat?

Bern. ser. de quadrup. debito.

IX.

Virorum spiritualium vitam, moresque considera, eorum feruorem in rebus diuini cultus, & diligentiam in virtutibus exercendis expende, quae tibi segniter viuenti non modicum ruborem iniicient. Ad id hortatur Salomon dicens: Vade ad formicam, o piger, & considera vias eius, & discite sapientiam: quae cum non habeat ducem, nec praecceptorem, nec principem, parat in aestate cibum sibi, & congregat in messe, quod comedat. Formica hominibus prouidum, & in negotiis gerendis strenuum Aegyptiis significabat: & apud Hieronymum, aut Bedam, diligentem operarium significat, qui in praesentis vita, velut in aestate fructus iustitiae, quos in aeternum recipiat, sibi recondit. Iuxta quam interpretationem formica, duce, praecceptore, ac principe carens, virum mihi saecularem indicat, (& ego aliquos tales vidi) qui sine directione spiritualis magistri, & sine magnis adiumentis, quibus nos in vita religiosa proficimus, viam spiritualis conuersationis arripuit. Hic quia solerter vitis extirpandis, & virtutibus inserendis intendit, cito proficit, & non semel viros religiosos excedit. Si huiusmodi hominem apud te habes: & forte habes, & ei tanquam magister rationem procedendi praecribis, illius vitam attentè considera, & videbis quam acriter tuam segnitiam reprehendat. Ipse quidem in corde suo omnium se minimum reputat, ore tibi omnia sua interiora pandit, & te velut praecceptorem interrogat: signis ex corde profectis tibi vitam religiosam profitentem se submittit. At vita eius clamat, & te acriter increpat, & dicit: Usquequid piger dormies? Quando confurges de somno tuo? Paululum dormies, paululum dormitabis, paululum conferes manus, ut dormias, & veniet tibi quasi viator egestas, & pauperies quasi vir armatus.

Prou. 6. 6. 7. 8.

Beda ad c. 6. Prou.

Prou. 6. 9. 10. 11.

X.

Quare adiutorium aliorum, qui te a somno acediae suscitent, torporem tuum Praelato detege, qui te monitionibus urgeat: patri spirituali manifesta, qui te viam feruoris doceat: fratris, qui ob suam prudentiam & probatam virtutem dignus sit, vulnus torporis aperi, qui spirituali colloquio, tanquam salubri medicamento, aliquod leuamen afferat. Super omnia verò Domini adiumentum exposece. Effunde apud illum cor tuum, & miserias tuas non sine profusione lacrymarum edicito, & suscitari te ab illo, qui suscitauit mortuos, & trahi fortiter postulo: Cum te torpore, acedia, vel taedio affici sentis, inquit Bernardus, noli propterea diffidere, aut desistere ab studio spirituali, sed iuuantis requite manum, trahi te obsecrans sponse exemplo, donec denuo suscitante gratia factus promptior alacriorque curras, & dicas:

Bern. ser. 11. m. Can.

A Viam mandatorum tuorum cucurri, cum dilatasti cor meum.]

Ne fugias; ne a cœpto desistas, neve studia spiritualia intermitas, sed potius etiam sine alacritate; immò & cum tristitia in eorum continuatione progreditor; & aliquid noui ad te magis vincendum aduicito. Ad vincendam namque luxuriam celeris fuga necessaria est, & ad proterendam acediam, nihil valet turpis fuga, sed animosa hostis aggressio. Experimento probatum est, inquit Abbas Moyses apud Cassianum, acediae impugnationem non declinando fugiendam, sed resistendo superandam. Et in hoc vitium, si in aliquo summè necessaria est illius praeccepti sancti Iacobi custodia: Resistite diabolo, & fugiet à vobis. Qui enim tristitia & torpori resistit, & se ipsum urget, & iam sanctis meditationibus, iam Praelati monitionibus, iam vim sibi inferendo, se ad laborem adigit; post modicum spaciū acediam fugisse, & pristinum feruorem, ac mentis alacritatem venisse animaduertit.

B Praesentissimum tandem acediae remedium, si iam callum obduxerit, est illud Dauidis: [Ego dixi, nunc cœpi,] & vitam nouam, & ab omni tepore alienam incipere. Persuade ergo tibi non minus difficile esse ab inueterato tepore ad feruorem redire, quam à peccato ad gratiam resurgere: & quia illud opus Dei est, sicut est istud, enitere à Domino eidem omnino mediis, ac primam conuersionem, impetrare. A negotiis & occupationibus, etiam vtilibus per aliquod tempus te abstrahe, considera vias tuas in amaritudine animae tuae; causas ac initia praesentis paupertatis aduerte: fasciculum tuorum peccatorum collige, illum per sincerissimam confessionem in sanguine Christi submerge: Deinde quasi denovo lotus, ad occasiones te polluendi & maculandi ne redeas, sed studiis spiritualibus sine vlla intermissione diligenter insistas. Haec namque sunt, quae dispersiones nostras colligunt, pigritiam fugant, & ignem pristini ardoris accendunt.

Psal. 118. 32. XI.

Cassian. lib. 10. c. 25. Iacobi 4. 7.

XII. Psal. 76. 11.

De vitio inanis gloriae, ac de ipsius gradibus.

CAPVT XV.

D **I**NANIS gloria est immoderatus appetitus laudis humanae. Nam ab appetitu laudis moderato, & recte rationi consono, omne vitium vanitatis excluditur. Est autem appetitus laudis moderatus, cum quis ex bonis operibus laudem, & approbationem à Deo quaerit, cui soli placere studet. Hoc namque laudis desiderium tanquam nullo modo virtuti contrarium, concedit Paulus, cum ait: Qui gloriatur, in Domino gloriatur: (id est, non à se.) neque ab hominibus, sed à Deo bonorum operum approbationem exquirat. Non enim qui se ipsum commendat, ille probatus est, sed quem Deus commendat. Nec etiam laudis appetitus metas rationis excedit; si ab hominibus ob finem bonum laus quaeratur, ut scilicet ipsi laudatores in virtute proficiant, pusillus ametur, & Deus in suorum feruorum virtute laudetur. Nam & id ipse Dominus approbat dicens: Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, & glorificent patrem vestrum, qui in caelis est. Tunc ergo laudis appetitus vitiosus est, & inanis gloria vocatur, cum non vera laus, nec vera gloria, ac manifestatio coram proximis, sed vana quaeritur. Quam reprehendit sanctus Dauid illo versu: Ut quid diligitis vanitatem, & quaeritis

2. Corin. 10. n. 17.

num. 18.

Matth. 5. n. 16.

Psal. 4. n. 3.

mendacium: